

Sygn. akt: I C 476/16 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 marca 2017 r.

Sąd Rejonowy w Ostrzeszowie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Małgorzata Wierzba-Golicka
Protokolant:	sekretarka Joanna Kempa

po rozpoznaniu w dniu 23 marca 2017 r. w Ostrzeszowie, na rozprawie

sprawy z powództwa (...) S.A. (...) S.K.A. w W.

przeciwko M. D.

o zapłatę

oddala powództwo.

M. G.

Sygn. akt I C 476/16

UZASADNIENIE

wyroku zaocznego z dnia 23 marca 2017r.

Powód (...) S.A. (...) S.K.A. wniósł pozew przeciwko M. D. domagając się zasądzenia od pozwanego na jego rzecz kwoty 1248,69 złotych wraz z odsetkami oraz zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu podniósł, że pozwana nie uregulowała zobowiązań wynikających z zawartej przez nią z (...) z o.o. umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Powód nabył przedmiotową wierzytelność na podstawie umowy cesji

Pozwany M. D. pomimo prawidłowego wezwania nie stawił się na rozprawę, nie złożył odpowiedzi na pozew ani żadnych wyjaśnień w sprawie.

Sąd zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 339 § 1 kpc jeżeli pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny, § 2 wymienionego przepisu stanowi, iż w takim wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Sąd zawsze jest zobowiązany rozważyć, czy w świetle przepisów obowiązującego prawa materialnego, twierdzenia powoda uzasadniają uwzględnienie żądań pozwu, w zakresie tym bowiem nie obowiązuje domniemanie z art. 339 § 2 kpc, negatywny zaś wynik takich rozważań powoduje wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwo (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 1972r. w sprawie III CRN 30/72). Sąd ma także każdorazowo obowiązek krytycznego ustosunkowania się do twierdzeń powoda z punktu widzenia ich ewentualnej zgodności z rzeczywistym stanem faktycznym (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 października 1998r. w sprawie I CKU 85/98).

W niniejszej sprawie pozwany M. D. zawarł umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych z (...) z o.o. (umowa k. 7). Powód twierdzi, iż roszczenie wynikające z tej umowy zostało na niego przeniesione w wyniku umowy cesji. Dowodem przedłożonym przez powoda na potwierdzenie przejścia wierzytelności z wierzyciela pierwotnego na powoda był wydruk zawiadomienia dłużnika o przelewie wierzytelności (k. 5). Zawiadomienie takie może stanowić dowód na przejście wierzytelności, powinno jednak być sygnowane przez podmiot uprawniony do reprezentacji wierzyciela pierwotnego, ponieważ tylko wtedy można potraktować je jako oświadczenie o przelewie wierzytelności. Zawiadomienie z dnia 12 grudnia 2011r. podpisane zostało przez K. K.. Z dokumentów przedłożonych przez powoda nie wynika, ażeby K. K. był uprawniony do składania oświadczeń woli w imieniu wierzyciela pierwotnego, tym samym nie można potraktować podpisanego przez niego zawiadomienia jako oświadczenia wierzyciela pierwotnego o przelewie wierzytelności na rzecz powoda. Wobec braku jakichkolwiek innych dowodów na poparcie twierdzeń powoda o nabyciu wierzytelności wobec pozwanego Sąd nie może bezkrytycznie przyjąć twierdzeń powoda, tym bardziej, że to na nim zgodnie z art. 6 kc spoczywa ciężar udowodnienia faktów, z których wywodzi skutki prawne.

W związku z powyższym wobec powstałych wątpliwości co do okoliczności faktycznych Sąd w wyroku zaocznym orzekł o oddaleniu powództwa.

/-/ M. G.